

er medforslagsstillere til. Jeg synes, at forslaget udmærket udtrykker den holdning over for Rusland, vi må indtage, altså på den ene side ønsket om engagement af Rusland, på den anden side en kritisk holdning til udviklingen på menneskerettigheds- og demokratiområdet.

Kl. 10:48

Formanden:

Tak til hr. Niels Helveg Petersen. Og næste ordfører er hr. Frank Aaen.

Kl. 10:49

(Ordfører)

Frank Aaen (EL):

Det lyder jo unægtelig, som om der er en meget stor enighed i Folketinget under sådan en debat her om udviklingen i Rusland. Alle beklager mange af de ting, der sker derovre. Det går skidt med demokratiet i Rusland; vi har lige set det med det valg, der blev gennemført, og som ikke kan anerkendes efter almindelige internationale standarder; det går skidt for oppositionen i Rusland, på den måde at demonstranter bliver genbanket, bliver puttet i fængsel; vi ser, hvordan kritiske journalister og kritiske politikere bliver myrdet eller på anden måde chikaneret, og hvordan organisationer bliver opløst, forbudt, man prøver at sørge for, at de ikke kan arbejde; der er forsåt undertrykkelse og mord og forsvindinger i Tjetjenien, og jeg er helt enig i, at det, at Putin skulle have fået så voldsomt et stemmetal i Tjetjenien, siger alt om det valg, der blev gennemført, og hvordan det blev gennemført.

Man skal være opmærksom på, at den undertrykkelse, vi kender fra Tjetjenien, og som de fleste også tager afstand fra, jo udvikler sig i andre dele af Kaukasus i øjeblikket, og at der bestemte ikke er noget der, der tyder på, at Putin ønsker at ændre linje med hensyn til undertrykkelse og mishandling af grupper og befolkninger, som ikke lige gør, som Putin og Rusland ønsker.

Det er klart nok, også når man har besøgt Rusland, at der økonomisk er en middelklasse i de store byer, f.eks. i Moskva, som klarer sig meget fint, men man behøver bare at tage ud til omegnen få kilometer fra Den Røde Plads i Moskva, så vil man se, at virkeligheden er ganske anderledes; der er der fattigdom og sult, meget kort levetid, faldende levetid stadig væk. Uligheden vokser i det hele taget dramatisk i Rusland med mangemilliardærer – oligarker – der stjæl Ruslands værdier, Putin, der personligt formentlig er en af verdens rigeste mænd, hvori-

mod vi så har alle de andre fattige. Det er vi jo enige om.

Derimod er vi måske knap så enige om, hvad der skal gøres ved det. Altså, mens et lille land, et fattigt land som Burma helt berettiget bliver udsat for kritik, sanktioner og en voldsom indsats fra det internationale samfund, så ser vi det jo ikke ske i forhold til Kina, hvor forholdene er værre, og vi ser det ikke ske i forhold til Rusland, hvor man protesterer, men hvor vi ikke har nogen egentlige sanktioner sat ind. Vi har jo flere midler. Når man siger, at EU skal være stedet, så kan jeg være enig i, at vi selvfølgelig skal bruge EU som et sted til at presse Rusland. Men jeg så lige en rapport fra Human Rights Watch, som siger, at EU er svagere i sin kritik af udviklingen i Rusland, end USA er. Det er dog sigende. Jeg mener, at der er nødt til at ske noget mere, også i EU. Og derfor har jeg to spørgsmål til udenrigsministeren.

Jeg har lige hørt, at EU ønsker at fremme Ruslands optagelse i WTO, altså verdenshandelsorganisationen, fordi man i EU mener, at de rige i Rusland kan tjene en frygtelig masse penge på det. Så vil man nu lige pludselig fremrykke Ruslands optagelse. Er det ikke forkert at gøre det i en periode, hvor der er brug for at gøre noget, der kunne mærkes i forhold til Ruslands udvikling, for skulle det ikke være en forudsætning for optagelse i WTO, at man retter op på den dårlige udvikling vedrørende demokrati og menneskerettigheder? Vi synes i hvert fald, at det var det spørgsmål, der skulle tages op, i stedet for at forhandle med Rusland, som man lige har gjort i Davos, om at fremrykke Ruslands optagelse i WTO.

Udenrigsministeren, som tidligere, før han blev udenrigsminister, var meget skarp i sin kritik af Rusland, meget skarp i sin kritik af udviklingen i Tjetjenien, vil jeg spørge: Hvordan går det egentlig talt med skarpheden? Hvornår har udenrigsministeren f.eks. sidst mødt en oppositionsgruppe fra Rusland og på den måde signaleret klart og forståeligt, at Danmark og Danmarks udenrigsminister står solidarisk på den måde ved også personligt at mødes med dem for at styrke solidariteten med oppositionen i Rusland? Altså i det hele taget: Hvornår har det synspunkt, som Danmark har, det synspunkt, som EU har, haft konsekvens, sådan at Putin ikke bare kunne sige, at de snakker og de snakker, men sådan at det altså også har været noget, som kunne mærkes og forstås? Kan vi ikke få bare nogle eksempler på, hvad det har haft af